

Vad är Advent?

Adventstiden är den liturgiska period som föregår julen. Den här artikeln förklarar i detalj innebörden av dessa fyra veckor, under vilka kyrkan förbereder sig för att fira Kristi födelse.

2022-11-25

Sumario

1. Vilken tid på året är det?
2. Vad är speciellt för denna liturgiska tid?

3. Vilken är den heliga Marias roll i advent?

4. Hur återspeglas adventstiden i den heliga mässan?

5. Hur uppstod denna liturgiska tid?

6. Olika seder och bruk under advent

.....

Kanske är du intresserad: • Advent med den helige Josemaría; • Den helige Josemarías predikan: De Kristnas Kallelse • Adventstid: Jesus fortfarande söker härbärke

.....

"Advent är den tid vi har fått för att välkomna Herren som kommer för att möta oss, för att bekräfta vår längtan efter Gud, för att se framåt och förbereda oss för Kristi

återkomst. Han kommer att återvända till oss vid julfirandet, då vi minns hans historiska ankomst i mänsklig ödmjukhet; men han kommer inom oss varje gång vi är redo att ta emot honom, och han kommer att komma tillbaka vid tidens slut "för att döma levande och döda". (Påve Franciskus, Angelus 3-XII-2017).

1. Vilken tid på året är det?

Adventstiden kännetecknas av att den inleder det liturgiska året, "där kyrkan markerar tidens gång genom att fira de viktigaste händelserna i Jesu liv och i frälsningshistorien" (påven Franciskus, Angelus 29-XI-2020). Den varar i fyra veckor och börjar med första vespern den söndag som ligger närmast den 30 november och slutar med första vespern den 25 december. Denna

period omfattar de fyra söndagarna före jul. "Under dessa fyra veckor är vi kallade att avstå från ett resignerat och rutinmässigt liv och att gå ut och ge näring åt förhoppningar och drömmar om en ny framtid". (Påven Franciskus, Angelus, 2-XII-2018).

Perioden är uppdelad i två delar som var och en belyser en viktig trossanning. Den första pågår fram till den 16 december och fokuserar på Messias andra ankomst. Den andra delen pågår från den 17 till den 24 december och är avsedd att förbereda julen närmare. På detta sätt hjälper kyrkan de troende att minnas och reflektera över den som "kom till oss och trädde fram i ringhet, han fullgjorde [Guds] eviga rådslut och öppnade vägen till frälsningen. Han skall komma åter i härlighet och kraft, låta oss träda fram som [Guds] barn och skänka oss allt vad [Gud] har lovat."^[1]

Texter av den helige Josemaría för meditation

Kyrkoåret börjar och Mässans ingångsantifon uppmanar oss att betrakta ett ämne som är intimt förknippat med vårt kristna livs början, nämligen vår kallelse. *Vias tuas, Domine, demonstra mihi et semitas tuas edoce me?* Herre, lär mig dina vägar, visa mig dina stigar. Vi ber Herren att leda oss, att visa oss sina fotspår så att vi kan uppnå fullheten av hans bud, kärleken (När Kristus går förbi, nr. 1).

Vi är framme. - Det är det hus där Johannes döparen kommer att födas. - Elisabet jublar tacksamt inför sin Frälsares moder: Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad är din livsfrukt! - Hur kan det hända mig, att min herres moder kommer till mig? (Luk 1:42-43).

Den ofödde Döparen sparkar till (Luk 1:41) ... - Marias ödmjukhet väller

fram i Magnificat ... Och du och jag som är - som var - högmodiga lovar att vara ödmjuka (Rosenkransen, andra mysterium).

2. Vad är speciellt för denna liturgiska tid?

Adventstiden anses vara en "stark årstid" i det liturgiska året eftersom den hjälper oss att förbereda oss för att ta emot Herren vid jul, leder oss till att öka vårt hopp om Kristi andra ankomst och påminner oss om hans ständiga närvaro i eukaristin. "Varje år då kyrkan firar *adventsliturgin*, aktualiserar hon denna väntan på Messias; då de troende deltar i den långa förberedelsen för Frälsarens ankomst förnyar de den brinnande längtan efter hans andra ankomst (jfr Upp 22:17). Genom att fira Förelöparens födelse och martyrdöd förenar sig kyrkan med hans önskan: 'Han skall bli större och jag mindre'

(Joh 3:30)"^[2]. Det är en inbjudan till omvändelse och hopp.

Den förberedelse som kyrkan föreslår oss under advent tar formen av en vandring för personlig omvändelse. Liturgin visar oss denna väg genom Johannes Döparen. Från föregångarens hand börjar vi en resa för att frigöra oss från synden och världsligheten, "denna omvändelse innebär sorg för de synder som begåtts, en önskan att frigöra sig från dem, en beslutsamhet att för alltid utesluta dem ur sitt liv" (påven Franciskus, Angelus 6-XII-2020).

Endast på detta sätt kan vi vända oss till sökandet efter Gud och hans rike, till vänskap och gemenskap med Gud, vilket är det verkliga målet för varje människas omvändelse.

Samtidigt är det en tid av hoppfull förtröstan på Messias. Detta hopp bygger på att "Herren kommer alltid, han är alltid med oss. Ibland låter

han sig inte synas, men han kommer alltid. Han kom i ett exakt historiskt ögonblick och blev människa för att ta på sig våra synder – julfesten firar denna första ankomst av Jesus i det historiska ögonblicket – han skall komma vid tidens slut som universell domare" (påven Franciskus, Angelus 29-XI-2020).

Under dessa dagar påminner kyrkan oss om att Gud är närvarande i mänsklighetens historia och fortsätter att agera för att föra den till fulländning i Jesus Kristus. Därför ber vi och blir påmind om det i liturgin, "Herre, låt det stora mysterium som vi firat lära oss att leva så i denna förgängliga värld att vi fäster oss enbart vid det som består och har vårt hjärta i himlen."^[3]

Texter av den helige Josemaría för meditation

Förälska dig i Jesu Kristi heliga
mänskliga natur.

Är du inte glad över att han har velat
bli som vi? Var tacksam mot Jesus för
denna hans oändliga godhet!
(Smedjan, nr. 547).

Hoppets dygd - vissheten om att Gud
styr oss genom sin allsmåktiga
försyn, om att han ger oss de medel
som vi behöver - gör oss medvetna
om att Herren ständigt är god mot
människorna, mot dig, mot mig, om
att han alltid är beredd att höra på
oss, för att han aldrig tröttnar på att
lyssna. Han bryr sig om dina
glädjeämnen, dina framgångar, din
kärlek, och även om dina bekymmer,
din smärta, dina misslyckanden.
Därför är det inte bara då din
svaghet får dig på fall som du skall
hoppas på Honom. Vänd dig till din
himmelske Fader såväl i medgång
som i motgång, ta din tillflykt till
hans barmhärtiga beskydd. Och

förvissningen om vår personliga intighet - man behöver inte vara väldigt ödmjuk för att erkänna denna sanning: vi är en stor samling nollor - kommer att omvandlas till en oemotståndlig styrka, för till vänster om de nollor som är vårt jag står Kristus, och vilket oändligt stort tal blir inte det!: *Herren är mitt livs värn, för vem skulle jag rädas?*

Låt oss vänja oss vid att se Gud bakom allt, vid att veta att han alltid väntar på oss, att han betraktar oss och med rätta begär att vi skall följa Honom lojalt, utan att överge den plats i denna värld som tillkommer oss. Vi skall gå längs vår väg med tillgiven vaksamhet, med en ärlig iver efter att kämpa, för att inte förlora hans gudomliga sällskap (Guds vänner, nr. 218).

Vår Herre Jesus älskade oss människor så mycket att han blev kött, antog vår natur och levde i

daglig samvaro med fattiga och rika, med rättfärdiga och syndare, unga och gamla, hedningar och judar.

Han förde ständigt en dialog med alla: med dem som tyckte om honom och med dem som bara sökte efter ett tillfälle att förvränga hans ord för att döma honom.

Se till att du uppträder som Herren (Smedjan, nr. 558).

3. Vilken är den heliga Marias roll i advent?

Under hela året påminner liturgin oss om den heliga Marias förbön för alla troende, och adventstiden är inget undantag. Den heliga jungfrun lyser på vår väg som ett tecken på tröst och fast hopp för att göra advent till en sann förberedelse för att ta emot Jesusbarnet.

Det är ingen tillfällighet att minnet av den obefläckade avlelsen, som firas den 8 december, infaller under den andra veckan i advent. Denna högtid påminner oss om att den heliga jungfrun är en bild av vad vi är kallade att bli: "heliga och fläckfria" (Ef 1:4). Maria är född utan arvsynd och återspeglar skönheten i ett liv i nåd, i förening med Gud, fritt från synd. Denna skönhet är en tjusning som får oss att leva ett rent liv, befriat från synd och öppet för nåd. Som påven Franciskus sa: "Det som var för Maria i början kommer att vara för oss i slutet" (påven Franciskus, Angelus 8-XII-2020). På detta sätt hjälper Maria sina barn i kyrkan att följa den omvändelseväg som advent bjuder in dem till.

Å andra sidan är Jungfru Maria också ett exempel på hopp: en ihärdig tillit till Gud som utgjuter sig i tjänst för andra. På ängelns budskap svarar Maria "*fiat!*", "Må det

ske med mig som du har sagt" (Luk 1:38), och accepterar med tillförsikt Guds vilja: att bli mor till Messias för alla människors frälsning. Sedan gav hon sig iväg för att hjälpa sin släkting Elisabet med missödena i hennes sjätte graviditetsmånad (jfr Luk 1:39). Strax före barnets födelse var hon tvungen att flytta från Nasaret till Betlehem, och man kan dra slutsatsen att hon hade förberett allt som behövdes för att ha allting klart när tiden var inne (jfr Luk 2:1-7).

Detta är bara några scener som beskriver den heliga Marias hopp och som advent uppmanar oss att efterlikna: ett tjänande hopp. "Vi befinner oss alltså i det "heliga utbytet" mellan Gud och människa, mellan människa och människa, där allt tillhör alla i "de heligas gemenskap". Detta evangelium kallar oss att gå in i *fiat's* dörr: det är dess inbjudan, det är den nådes hand som Herren sträcker ut till oss i denna

adventsstund^[4]. Andakt till Jungfru Maria hjälper oss därför att behålla ett aktivt hopp, att säga med henne "*fiat!*"

Texter av den helige Josemaría för meditation

Eftersom Maria är en moder, lär vi oss genom att vörda henne att vara barn: att verkligen älska, utan begränsningar; att vara enkla, inte komplicerade som man blir av att egoistiskt tänka bara på sig själv; att vara glada, då vi vet att ingenting kan förstöra vårt hopp. Början på den väg som leder till att man blir fullständigt tokig av kärlek till Jesus består i att förtröstansfullt älska Maria. Så skrev jag för många år sedan i förordet till några kommentarer över den heliga rosenkransen, och alltsedan dess har jag många gånger erfarit sanningen i dessa ord. Jag vill inte göra några långa utläggningar för att förklara

denna tanke, snarare uppmanar jag er att göra samma erfarenhet, att själva upptäcka det, genom att kärleksfullt umgås med Maria, öppna ert hjärta för henne, anförtro henne era glädjeämnen och sorger, be henne att hjälpa er att lära känna och följa Jesus. (När Kristus går förbi, nr. 143)

På ett spontant, naturligt sätt föds inom oss önskan att umgås med Guds moder som även är vår moder. Att umgås med henne som man umgås med en levande person: för döden har inte besekrat henne, hon är ju med kropp och själ hos Gud Fader, hos Gud Son, hos Gud helige Ande.

Den katolska tron har i Maria känt igen ett privilegierat tecken på Guds kärlek: Gud kallar oss redan nu vänner, hans nåd verkar i oss, får oss att födas på nytt ur synden. Den ger oss kraft så att vi, mitt i den svaghet som kännetecknar den som

fortfarande är stoft och elände, på något sätt kan återspegla Kristi ansikte. Vi är inte bara skeppsbrutna som Gud har lovat att rädda, för denna räddning är redan verksam i oss. Vi umgås inte med Gud som en blind som längtar efter ljus men som ännu jämrar sig i mörkrets vändor, utan som ett barn som vet sig älskat av sin Far.

Om denna hjärtlighet, denna förtröstan, denna säkerhet, talar Maria med oss. Det är därför som hennes namn omedelbart når vårt hjärta. Det förhållande var och en av oss har med sin egen mor kan tjäna som modell och vägledning för vårt umgänge med Frun med det ljuva namnet, Maria. Med samma hjärta som vi älskar våra föräldrar, våra syskon och andra familjemedlemmar, våra vänner, måste vi älska Gud: vi har inget annat hjärta. Och med samma hjärta

måste vi umgås med Maria. (När Kristus går förbi, nr. 142)

4. Hur återspeglas adventstiden i den heliga mässan?

Denna tid av förberedelser inför Messias ankomst blir levande i den heliga mässans liturgi, eftersom "liturgin leder oss till att fira Jesu födelse, samtidigt som den påminner oss om att han kommer varje dag i våra liv och att han kommer att återvända i härlighet vid tidens slut" (Påven Franciskus Angelus, 1-XII-2019). Adventsläsningarna är inriktade på att vittna om de ögonblick i frälsningshistorien då Herren återuppväcker hoppet hos dem som tror på hans ankomst och uppmanar dem till vaksamhet och botgöring. Liturgin understryker dessa idéer genom olika texter från profeterna, apostlarna och Jesu egen undervisning i evangelierna. En uppmärksam meditation av texterna

i adventsliturgin hjälper oss att förbereda oss så att hans närvaro inte går oss obemärkt förbi.

Med tanke på de evangelieavsnitt som valts ut för denna period^[5], är den första söndagen en reflektion över Herrens ankomst vid tidens slut, Messias' andra ankomst. I evangelieläsningen finner vi ett avsnitt där Jesus uppmanar oss att vara vaksamma, att alltid vara vakna, eftersom vi inte vet när Herren kommer^[6]. På den andra och tredje söndagen presenteras Johannes döparen, som förkunnar Messias ankomst och behovet av omvändelse^[7] för att ta emot honom. Kyrkan uppmanar därför de troende att be om förlåtelse för sina synder och att leva i hopp om att veta att de är ledsagade av Jesus Kristus.

Den fjärde söndagen fokuserar däremot på en mer direkt förberedelse för Herrens första

ankomst. Därför föreslår liturgin att evangeliet läses om de händelser som ligger närmast julen. Bland dessa finns det glada budskapet om Jesu födelse från ängeln till Maria och Josef^[8]. På detta sätt driver kyrkan sina trogna till glädjen i mötet med Jesusbarnet. "Detta möte mellan Gud och hans barn, tack vare Jesus, är just det som ger liv åt vår religion och utgör dess unika skönhet" (påve Franciskus, Admirabile signum).

Texter av den helige Josemaría för meditation

Det är redan Advent. Vilken utmärkt tid för att förnya längtan, väntan, den ivriga åstundan efter Kristi ankomst, efter att han dagligen skall komma till din själ i eukaristin! — *Ecce veniet!* — se, han kommer, uppmuntrar Kyrkan oss. (Smedjan, nr. 548).

Om ni går igenom den heliga Skrift, kommer ni ständigt att upptäcka närvaron av Guds barmhärtighet: den *fyller hela jorden*, den utsträcks till alla hans barn, *super omnem carnem*, den *omger oss*, den *kommer till vår hjälp*, den *mångfaldigas* och den *varar i evighet*. När Gud tar hand om oss som en kärleksfull Fader, tänker han på oss i sin barmhärtighet: det är en *god barmhärtighet*, *underbar som regnmoln när torkan råder*.

Jesus Kristus upprepar och sammanfattar hela denna historia om Guds barmhärtighet med följande ord: *Saliga de barmhärtiga, de skall möta barmhärtighet*. Och vid ett annat tillfälle säger han: *Var barmhärtiga, så som er fader är barmhärtig*. (När Kristus går förbi, nr. 7).

5. Hur uppstod denna liturgiska tid och vad är dess ursprung?

Från och med 300-talet började kyrkan fira advent som en tid som skiljer sig från resten av det liturgiska året. Den började i Hispania och Gallien som en asketisk och botgöringsmässig förberedelse inför julfirandet.

Vid konciliet i Saragossa år 380 fastställdes det att de troende skulle delta i dagliga gudstjänster från den 17 december till den 6 januari. Den allmänna prägeln under denna tid var asketism, bön och frekventa möten. Dessa bruk varierade beroende på de olika kyrkorna i Gallien, Milano, Hispania och England, tills man på 500-talet införde en adventsperiod på sex veckor i den romerska liturgin, som senare reducerades till fyra veckor av påven Gregorius den store.

Det romerska adventsfirandet fick med tiden en större betydelse så att den förutom att förbereda sig för Herrens födelse också är en tid av glatt hopp om hans återkomst vid tidens slut^[9].

Texter av den helige Josemaría för meditation

Du måste kasta ut all oro som avlägsnar dig från honom. Då kommer du att ha Kristus i ditt förstånd, Kristus på dina läppar, Kristus i ditt hjärta och Kristus i dina handlingar. Hela ditt liv – ditt hjärta och dina handlingar, ditt förstånd och ditt tal – kommer att vara fullt av Gud.

Lyft era huvuden, ty er befrielse närmar sig, läste vi i evangeliet. Adventstiden är en hoppets tid. Hela vår kristna kallelse vidsträckt horisont, detta helgjutna liv som grundas på medvetenheten om Gud vår Faders närvaro, kan och bör

förverkligas varje dag (När Kristus går förbi, nr. 11).

6. Olika seder och bruk under advent

Folklig fromhet har visat sig på olika sätt i alla kulturer. I början av advent inför de troende olika sedvänjor som hjälper dem att förbereda sig för att meditera över den liturgiska tidens mysterier.

Ett vanligt bruk är adventskransen. Den består av tallkvistar i form av en krans med fyra ljus, tre lila och ett rosa, som tänds varje söndag i advent. De lila symboliserar den anda av botgöring, omvändelse och vaksamhet som främjas under denna liturgiska tid som en förberedelse inför Kristi ankomst. Den rosa är däremot reserverad för den tredje söndagen i advent och representerar

glädjen över Herrens annalkande födelse. I kyrkorna tänds kransen under den heliga mässan. I hemmen tänds de i samband med en familjestund med böner eller sånger om advent.

Ett annat sätt att förbereda sig för Herrens födelse är att sätta upp en krubba. Kristna familjer bevarar traditionen att skildra mysteriet om Jesu födelse genom figurer i sina hem. "Krubban är i själva verket som ett levande evangelium som växer fram ur den heliga Skrifts sidor. Beträktelsen av födelseplatsen inbjuder oss att ge oss ut på en andlig resa, draga av ödmjukheten hos den som blev människa för att möta varje människa" (påven Franciskus, "Det vackra tecknet på krubban"). Framför dessa scener samlas familjerna för att be och sjunga julsånger, och det blir också en plats för andra andakter.

Andra traditioner förbereder de sista dagarna i advent med olika novenor, till exempel Posadas i Mexiko, aguinaldomässorna i Puerto Rico och Filippinerna, novenan till det gudomliga barnet i Ecuador och Colombia, och så många andra sedvänjor i olika kulturer. Det som inte saknas i de troendes tankar är önskan att ta emot Jesusbarnet med bästa möjliga inställning.

Texter av den helige Josemaría för meditation

Vilken känsla av trygghet detta Herrens medlidande inger oss! *Om han ropar till mig, skall jag lyssna, ty jag är barmhärtig.* Det är en uppmaning, ett löfte han kommer att uppfylla. *Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få förbarmande och nåd i den stund då vi behöver hjälp.* Vår helgelses fiender kommer inte att kunna göra någonting, för Guds barmhärtighet

går före oss, och om vi – av egen skuld och på grund av vår svaghet – skulle falla, kommer Herren att bistå och resa oss. *Du hade lärt dig att undvika försumlighet, att undfly arrogans, att vara from, att inte låta dig fångslas av världsliga ting, att inte föredra det förgängliga framför det eviga. Men eftersom en svag människa inte kan gå med säkra steg i en hal värld, har den gode läkaren även visat dig botemedel mot att gå vilse, och den barmhärtige domaren har inte förvägrat dig hoppet om förlåtelse. (Es Cristo que pasa, 7)*

Och i Betlehem föds vår Gud, Jesus Kristus! - I ett stall: det finns inte plats i härbärgen. - Hans moder lindar honom och lägger honom i en krubba (Luk 2:7).

Köld. - Fattigdom. - Jag är Josefs lille tjänare. - Vad Josef är god! - Han behandlar mig som en far behandlar sin son. Han till och med förlåter mig

när jag tar gossen i mina armar och säger ömma och innerliga ord till honom, timme efter timme!...

Och jag kysser honom - kyss honom du också -, och jag dansar, jag sjunger för honom, och kallar honom Kung. Älskade, min Gud, min Ende, mitt Allt! ... Vad barnet är vackert ... och dekaden kort! (Rosenkransen, tredje mysterium).

Kort sagt är advent en tid av förberedelser och impulser för mötet med Kristus. »Vår resa mot Betlehem måste vara ett sökande efter Jesus i alla dimensioner av vårt vanliga liv. Men för det måste vi "göra hans stigar raka". Vad betyder det att "göra hans stigar raka"? För oss innebär det att undanröja hinder för att Herren ska komma till oss, till våra själar, till våra liv.« (Msgr Ocariz 07/12/2020).

[1] Missale, Prefation I för advent

[2] KKK, nr. 524.

[3] Missale, första söndagen i advent,
Bön efter kommunionen

[4] Ratzinger, J. (2007). La bendición
de la Navidad. Herder.

[5] Jfr Missale Romanum, Ordo
lectionum Missæ, nr. 93

[6] Jfr Mark 13:33-37, Matt 24:37-44;
Luk 21:25-36

[7] Jfr Mark 1:1-8; Matt 3:1-12; Luk
3:1-18; Joh 1:19-28

[8] Jfr Matt 1:18-24; Luk 1:26-38

[9] Jfr Abad Ibañez, J.A. (1996). La
celebración del Misterio Cristiano.
Eunsa.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
vad-ar-advent/](https://opusdei.org/sv-se/article/vad-ar-advent/) (2025-04-08)